

odporuje čl. 2 smlouvy, Tímto článkem bylo ustanoveno, že si oba smluvní státy budou vzájemně poskytovat právní pomoc ve věcech civilních a v nesporném soudnictví, a to v přímém styku soudních a poručenských úřadů; pro výtku, že nemělo býti přihlíženo k rozhodnutím jugoslávských soudů, jež nebyla přímo zaslána, nelze z něho nic čerpati. Poněvadž rozhodnutí okresního i vrchního soudu v Sarajevě byla předložena v prvopisu a jsou opatřena soudním razítkem, mohla a musila jim podle čl. 29 státní smlouvy býtí přiznána táž průvodní moc jako rozhodnutím tuzemských soudů bez ohledu na to, jakým způsobem byla soudu předložena. Jako rozpor se spisy vytýká stěžovatelka předpoklad rekursního soudu, že prozatímní opatření ze dne 20. prosince 1928 přestalo platiti koncem školního roku 1928/1929, a poukazuje k tomu, že tehdy nebylo rozhodnutí okresního soudu v Sarajevě, jímž bylo prozatímní opatření zrušeno, ještě v právní moci. Toto usnesení vešlo podle doložky na něm napsané v právní moc teprve dne 15. července 1929, avšak pro rozhodnutí o návrhu na prodloužení působnosti prozatímního opatření do konce roku 1929 nemá otázka, který den vešlo rozhodnutí jugoslávských soudů v moc práva, významu, ano jest zjištěno, že nejpozději dne 15. července 1929 v moc práva již vešlo a jest podle čl. 28 mezistátní smlouvy pro československé soudy závazné. Konečně pokládá stěžovatelka řízení za zmatečné, protože první soud rozhodl na základě předložených mu rozhodnutí jugoslávských soudů, aniž vyslechl o nich předem stěžovatelku, jež prý tehdy o rozhodnutí vrchního soudu v Sarajevě ještě ani nevěděla. Nehledíc k tomu, že podle předložených listin bylo toto rozhodnutí stěžovatelce doručeno již před 15. červencem 1929 k rukám jejího zmocněnce pro doručování, tedy již před napadeným rozhodnutím prvního soudu ze dne 24. července 1929, nelze ani z § 2 čís. 5 nesp. říz. ani z jiných předpisů nesporného řízení dovoditi, že jest soud povinen každou mu předloženou listinu účastníkům předložiti k prohlášení pod zmatečností.

Čís. 9362.

Smlouva mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců o úpravě vzájemných právních styků ze dne 17. března 1923, čís. 146 sb. z. a n. na rok 1924.

O přípustnosti opravných prostředků při povolení a při výkonu exekuce tuzemskými soudy na základě listin zřízených na území jugoslávském platí předpis § 83, třetí odstavec, ex. ř.

Samostatný návrh otce jako vymáhající strany proti matce jako povinné straně, by mu na základě listin zřízených na území jugoslávském byla tuzemským soudem povolena exekuce, jest posuzovati podle § 84 ex. ř. a čl. 38—42 smlouvy.

Právoplatné rozhodnutí jugoslávského soudu, jímž bylo matce uloženo, by do určité doby vydala dítě otci, a usnesení jugoslávského sou-

du, jímž byla otci povolena exekuce nuceným odebráním dítěte, nejsou exekučními tituly podle čl. 39 smlouvy.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, R I 903/29.)

K návrhu otce Artura Z-a v Sarajevě povolil okresní soud v Sarajevě usnesením ze dne 17. července 1929 exekuci příkazem Arnoštce Z-ové v Praze, by vydala dítě navrhovateli. K návrhu Artura Z-a povolil krajský civilní soud v Praze usnesením ze dne 14. srpna 1929 exekuci, by bylo vymoženo odevzdání dítěte navrhovateli. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl návrh na povolení exekuce.

D ů v o d y:

Mylný jest názor vymáhající strany, že dovolací rekurs jest nepřipustný. Poněvadž mezinárodní smlouva mezi republikou Československou a královstvím Jugoslávským čís. 146/1924 nemá o přípustnosti opravných prostředků zvláštních ustanovení, platí všeobecný předpis článku 40 smlouvy, že se povolení a výkon exekuce řídí předpisy platnými ve státě, kde exekuce má býti povolena nebo vykonána, pokud smlouva nestanoví odchylek, a ustanovení § 83 třetí odstavec ex. ř., že proti povolení nebo proti odepření exekuce na základě cizozemských exekučních titulů jest dovolací rekurs přípustný i tehdy, když soud druhé stolice potvrdil rozhodnutí prvního soudu. Ve věci samé jest předeslati, že nejde o dožádání jugoslávského soudu o právní pomoc za účelem provedení příkazu uděleného okresním jako opatrovnickým soudem v Sarajevě matce, by dítě vydala otci, kteréž dožádání by musilo býti posuzováno podle čl. 2—5 zmíněné již mezinárodní úmluvy a prvního odstavce § 19 nesp. říz. Jde o samostatný návrh otce jako vymáhající strany proti matce jako povinné straně, by na základě listin zřízených na území Jugoslávském byla mu zdejším soudem povolena exekuce. Tento návrh jest posuzovati podle § 84 ex. ř. a čl. 38—42 úmluvy. Podle těchto ustanovení neměla býti navržena exekuce na vydání dítěte povolena, neboť předložené listiny, totiž usnesení okresního soudu v Sarajevě ze dne 30. května 1929, jimiž bylo povinné straně uloženo, by do pěti dnů po skončení školního roku 1928/29 vydala dítě otci, potvrzující je usnesení vrchního soudu v Sarajevě ze dne 12. července 1929 a usnesení okresního soudu v Sarajevě ze dne 17. července 1929, jímž byla otci povolena exekuce nuceným odebráním dítěte, nejsou exekučními tituly po rozumu čl. 39 mezinárodní úmluvy, na jejichž základě lze povolit a vykonati exekuci také na území druhé smluvní strany. Jimi jsou jen rozsudky, usnesení a jiná rozhodnutí civilních soudů, které byly vydány o majetkoprávních nárocích, ale nárok na vydání dítěte není nárokem majetkoprávním. Exekuční návrh měl býti podle čl. 41 (3) čís. 2 úmluvy zamítnut.